

Sutwel olli Suimal Zooni pertenaisele tütti
 loomakeste annud; wanemade rõem olli suur, nende
 õnnelik abbiello olli tänini lapseta jäänud. Mikaua kui
 perrenaine nurgawoodis olli, jäi majja tallitus Betti
 ooleks; teina läpsis lehmad, walmistas toitu ja piddas
 oolt et middagi elamisjes nurja ei läinud. Pääw enne
 warrud piddas Zoon nõu wähile minna ja lubbas
 Betti kaasa wõtta. Betti õn olli otsata, teina ei jõud-
 nud õhtud odata ja räckis oma rõemu- teiste lastele
 koolis. Kui nemad õhtul tulega jõeale said, ollid
 wähid foggemata walguse ülle ni kohkunud, et rahu-
 lifel kombel enäst käre ja nattaga lastsid kinni wõtta.
 (Wata pilti teise lehe külje peal.) Zoon,
 Betti ja üks tüddruk seisid sääreni wee sees, Betti korjas
 wähki oma põlle sisse; Zoons näitas kaldalt tuld;
 Kui nemad tüik aega püüdnud ja kaunist wähki kofu
 ollid korjand, seal plumpsatas äkitselt üks suur kiwui
 üllewalt kõrge kalda pealt wee sisse; wessi purtsas
 suure kohinaga ülles ja saddas paksu wihma kombel
 maha, kustutas tullufese käest ja jättis wähilised üsna
 piimedasse. Betti wärises ehmatuse pärast; seal kuuldi
 üllewalt naero-kõlla, mis kui poisike eäl kostis. Se
 on pörgu rõemu-naer teiste willetsuse ülle — ütles
 Zoon — üks kurrat wõis säherdust kurja tempo teha; —
 olleks se wiffatud raske kiwui kelegi pähe meie seast
 kullunud, ei se enam siit paigast ülles olleks tõusnud.
 Betti tundis ülleaänetuma naero eili, agga teina wagga
 südda ei tuäistanud ühe inge wasto, et Edward süüdlane

